

Dagmar Galas

**LEGENDA
PROKLETÍ**

Dagmar Galas

LEGENDA PROKLETÍ

Text © Dagmar Galas, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-62-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-63-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-64-6 (PDF)

1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015

<http://www.lukasvik.cz>

*Odešel jsi tiše a mlád,
opustil jsi všechny kteréž jsi měl rád.*

*Smrt odvedla si Tě uprostřed noci,
rozloučit se s Tebou nebylo v naší moci.
My zůstali jsme sami,
věř však, Ty shledáš se s námi.*

*Příteli můj, chvíli ještě postůj,
zastav se na cestě své poslední
a za námi se ohlédni.*

*Je těžké Ti sbohem dát,
Ty můžeš už klidně spát,
my budeme však trpět a na Tě vzpomínat.*

Pavlovi

Legenda prokletí

Začíná sychravý podzim roku 1807 a v městském útulku v podhorském městečku Starohrad, kde žije několik chlapců ve věku mezi šestým a čtrnáctým rokem, kteří nemají rodiče ani žádné jiné příbuzné, se v rohu spoře osvětlené místnosti dvěma lojovými lampami, krčí na polstrované lavici drobný blondáček.

Tato místnost je používána jako místnost společenská, jídelna i jako učebna. Je podlouhlá, má vysoké klenuté stropy, úzká okna s tabulkami skla zatavenými v olově. Uprostřed stojí dlouhý dubový stůl, kolem něhož je spousta židlí, taktéž dubových. Podél stěn je nastaveno pár malých stolků a u každého z nich po jedné menší polstrované lavici, které už toho dost pamatují. Na zdi proti oknům je zavěšen gobelín obrovských rozměrů s motivem nějakého středověkého města. Celou kratší stěnu zabírá police se spoustou knih. Některé jsou už tak ohmatané a potrhané, že musely určitě přežít několik generací.

Chlapec hltavě listuje v jedné z nich. Nemůže se rozhodnout zda si má prvně prohlédnout jen obrázky, anebo ji má začít číst. Jmenuje se „Kniha kouzel a jiného čarodějnického umu.“ Už jednou

se mu před delší dobou dostala do rukou, našel ji zastrčenou v regále za ostatními knihami. Strašně ho zajímala, ale ti dva lotři mu ji sebrali a někam schovali. Má zažloutlé stránky a vybledlá písmenka. Chlapci to však nevadí, je vzrušením celý bez sebe, že ji opět našel. Je jí tak fascinován až se mu chvějí ruce. Snaží se ji co nejvíce natočit k lampě aby na ni dobře viděl. Také by chtěl umět čarovat. Chtěl by být čarodějem, ale ne takovým o jakých se píše ve všech knihách které dosud přečetl. Jsou zlí a škodí hodným lidem. On by to udělal naopak - dělal by schválnosti těm co zlobí a ubližují druhým.

Onehdy se mu přihodilo něco dost zvláštního. Stalo se to v noci kdy musel za trest přespat na samotce - malinké zatuchlé komůrce, která byla k tomuto účelu zřízena ve sklepení, které se rozprostírá pod celým sirotčincem. Tady totiž zkontroloval nejeden výtržník a byl moc a moc rád, že se mohl vrátit mezi ostatní. Budova sirotčince je více než dvě stě padesát let starý panský dům, který má spoustu temných míst a zákoutí. Do sklepa se schází přímo ze společenské místnosti asi po třiceti schodech končících v hlavní chodbě, jež se větví do několika dalších odboček. Na konci jedné takové větve je právě ona proslulá samotka. Kdysi tady někdo přehradil kus chodby kamennou zdí, do

které vsadil dřevěné dveře. Jakmile člověk sestupuje dolů, chabé paprsky světla pronikající otevřenými dveřmi z jídelny postupně slábnou a ubývají. Na nejspodnějším schodě už je tma tmoucí a téměř nepřírozené ticho. Po pravé straně chodby jsou do zdi připevněny v několikametrových rozestupech objímky, do kterých se zasazují louče, jež se v případě potřeby rozsvěcují.

Bylo již dlouho po půlnoci, chlapec nemohl pořád usnout, převaloval se z boku na bok, naslouchal tichu a přemýšlel o tom proč právě zase on. Jsou tady přece daleko větší raubíři, kteří provádějí mnohem horší psí kusy a samotka je většinou jako zázrakem mine, ale jakmile se on nachomýtně k nějaké lumpárně, aniž by se jí přímo zúčastnil - je prostě vždycky ve špatnou chvíli na špatném místě - okamžitě ho stihne trest - jde spát do sklepa. Ne že by mu ta samota až tak vadila - zvykl si na ni. Někdy je to lepší než být s ostatními kluky. Tady mu aspoň nikdo nemůže dělat žádné schválnosti, ale když si představí ty klikaté a tmavé chodby, které jsou za těmi tenkými dveřmi, tak mu naskakuje husí kůže. Beztak že ta louč u schodů už dávno dohořela.

Chlapec si povzdechl: „Zítří hned ráno zase bude algebra a slečna Suchar nás bude nutit cosi

počítat. Beztak že se bude rozčilovat a bude na mě křičet. Na ostatní samozřejmě ne. Jenom na mě - jako obvykle.“

V hodině se snažil dávat pozor, zapisoval si všechno co říkala Sucharka křídou na břidlicovou tabulku. Pak se kolem něho však ochomýtl jeden z těch dvou a čísla mu smáznul. Slečna Suchar si toho okamžitě všimla - ne toho, že mu to ten chytrák setřel, ale toho, že mu na tabulce zůstalo jen pár rozmazaných číslic. Okamžitě spustila křik co to zase provádí, ať si nemyslí, že mu to bude znovu diktovat, a aby se to náhodou víckrát neopakovalo, tak po večeri má neodkladný nástup na samotku.

Zapálil lampu stojící na rozviklané židli, sedl si na postel a opřel se zády o zeď. Chvíli upřeně koukal na početnici, kterou měl položenou vedle lampy. Měl by se na to zkusit podívat. Stejně tomu ale moc nerozumí, tak možná udělá líp když si nebude zbytečně namáhat mozek a ještě k tomu v tak pozdní hodinu. Nebo vlastně spíš v tak brzkou hodinu.

Učebnice se zničehonic sama od sebe zvedla, chvíli stála ve vzduchu, a pak se pomaloučku vznášela směrem k němu. Chlapec vytřeštil oči, vyděšeně vztáhl ruce proti početnici a vykřikl: „Nééé.“ Kniha se na okamžik zastavila a pak žuchla

na hliněnou podlahu. Srdce mu tlouklo jako zvon, měl pocit, že ho má až v krku. Neodvážil se ani pohnout. Všude bylo nesnesitelné ticho. Takové ticho, že slyšel v uších hukot vlastní krve. Měl sto chutí vyběhnout s křikem na chodbu a utíkat do společné ložnice. Nic z toho však neudělal. Tiše seděl na tvrdé posteli, spíše to bylo jen široké prkno pokryté ušmudlanou dekou, tupě a s otevřenými ústy zíral na dveře, které se nedaly zamknout, a za kterými otevíraly své nenasytné chřtány obludné chodby.

Chlapec se začal postupně uklidňovat, a také ho začal přemáhat spánek. Opatrně si lehl, položil hlavu na polštář, za který mu sloužil pytel nacpaný slámou. Snažil se příliš nevtřít, aby nepůsobil hluk, aby dobře slyšel všechny okolní zvuky. Spíše okolní až nadpozemské ticho. Nakonec ho přemohla únava, nechal klesnout těžká víčka a usnul spánkem spravedlivých.

Ráno v první hodině – samozřejmě té algebry, zjistila slečna Suchar, že chybí Jonathan. Vyslala tedy své dva oblíbence aby se šli po něm podívat a přivedli ho. „Můžete ho třeba i přinést, ale ať je okamžitě tady! Už zase dělá nějaké vylomeniny, spratek jeden,“ pištěla, „ten z té samoty snad nikdy nevyleze.“

Oba kluci seběhli po schodech do sklepa a volali: „Jonathanéééé, hůííííí.“ Běhali klikatou chodbou sem a tam, mávali zapálenými pochodněmi, schovávali se do výklenků, dávali si ruce před ústa a stále volali: „Hůíííí, Jonathanéééé.“

Jonathan cosi zaslechl a s trhnutím se probudil. Uslyšel táhlý hlas volající jeho jméno. Naprázdno polkl a přetáhl si deku přes hlavu.

Něčí ruka z něho začala deku pomaloučku stahovat. Jonathan držel křečovitě zavřená víčka, a když ucítil na těle závan chladu, otevřel oči a spatřil jak se nad ním sklánějí dva nejповěstnějšjí rváči z útulku – Roland a Gregor a dusí se při tom potlačovaným smíchem.

Tihle dva se sem dostali když jim bylo nějakých sedm nebo osm roků, jsou si dost podobní, takže to vypadá že jsou bratři, možná dokonce i dvojčata. Jednoho dne se objevili v ulicích Starohradu - hladoví a špinaví. A protože se potřebovali toho hladu zbavit, sem tam si něco ukradli. U pekaře kus chleba nebo rohlík, u řezníka kus buřtu nebo staré trhovkyni medové perníky. Když to bylo poprvé, každý zanáđával, pohrozil jim a nechal to plavat. Ovšem když se to začalo pravidelně opakovat, snažili se je hokynáři polapit, ale nějak se jim to nedařilo. Hoši byli tuze šikovní a rychlí. Stačila

chvilinka nepozornosti a kus něčeho byl zase pryč. Obchodníci si tedy šli stěžovat na vrchnostenský úřad, že ve městě řádí dva zvlčilí kluci a je potřeba s nimi něco udělat. Pánové dali hlavy dohromady a vymysleli plán.

Na druhý den ráno vyrazilo všech třicetdva sekretářů, radů, písařů a kancelářských sluhů do ulic. Měli za úkol vypadat co nejobyčejněji, což v překladu znamenalo mít na sobě nějaký starý oděv a nenápadně se pohybovat městem. Občas se s někým zastavit, prohodit pár slov, vstoupit do nějakého krámu a předstírat nákup. Počítali totiž s tím, že hlad chodí každý den a tudíž se také každý den musí jíst. Svůj úkol začali radní plnit hned brzo zrána. Kroužili městem jako ostríži, několikrát se vzájemně potkali, dokonce si už začínali připadat dost podezřele a stále nic. Až kolem poledne si jeden písař všimnul jakéhosi otrhaného individua na konci Dvorní ulice.

Písař se poškrábal na hlavě a pomyslel si: říkali snad přece že jsou dva. Nebo že bych se přeslechl? „Nu což, uvidíme,“ řekl nahlas a vyrazil proti klukovi. Ten na nejbližším rohu zahrnul do další ulice. Písař přidal do kroku, aby ho neztratil. Před křižovatkou ulic už téměř běžel a v duchu si stále opakoval: jenom nenápadně. Právě se chystal

zahnout za roh, když proti němu vyšel jeho kolega. Písař to už nestačil ubrzdit a plnou vahou vrazil do sekretáře. Ten něco takového samozřejmě nečekal. Jejich těla se od sebe odrazila, sekretář ztratil rovnováhu a několikrát zavrával než se konečně ocitl na zemi. „Pardon, pardon,“ omlouval se písař, „jenom nenápadně!“ Podal svému kolegovi ruku a pomohl mu vstát. „A pane kolego, neviděl jste tudy náhodou procházet nějaké otrhané a podezřele vypadající dítě?“

„Bohužel ne,“ odpověděl sekretář, „neprošla tudy ani myš.“

„Ale já ho viděl - zahnul do této ulice, musíme se pustit po jeho stopě.“

Mezi tím došel Roland v poklidu až na Trhové náměstí. Dneska tady byly dvě mladší ženské, jeden sedlák a několik starých trhovkyň. Tyhle báby byly ze všeho nejlepší. Většinou měly bolavé a staré nohy, kterýmžto pádem nemohly pořádně chodit, natož utíkat, takže nehrozilo, že je začnou honit. Ono to tady začalo být totiž dost nebezpečné. Hokynáři byli po několika jejich nájezdech ve střehu a sehnat trochu jídla byl stále větší problém. Roland se rozhlížel po tržišti - nic moc, jen samé kytky a trochu zeleniny. S tím se člověk zrovna dvakrát nenají. Jak se tak rozhlížel, všiml si, že

na druhém konci tržiště stojí Gregor a dává mu znamení. Že by něco na zub? Pomalu vyrazil. Doloudal se ke Gregorovi, který hlavou ukázal na sedláka. Ten měl v hliňáku několik litrů mléka a na stolku naporcované kusy másla. Sedlák se vybavoval s jednou dobře urostlou hospodyní a tím poskytl příležitost těm dvěma. Rozdělili se. Gregor předstíral, že si prohlíží zeleninu u vedlejšího stánku a Roland prošel těsně za hospodyní, která právě rozevírala nákupní tašku a sedlák jí do ní strkal hroudu másla. Roland natáhl ruku a uzmul jeden připravený a zabalený kousek. Mírně pootočil hlavu aby viděl co se bude dít. Nedělo se vůbec nic. Sedlák se usmíval, klaněl se dámě a nepostřehl že mu něco zmizelo.

Setkali se na Horním náměstí. Roland vybalil máslo z papíru a kus si ho ukousl. Pochvalně mlaskl a řekl: „Hm, dobrý, ale trochu moc mastný, chtělo by to ještě kousek chleba.“

„Tak zajdeme do pekárny nebo na Dolní náměstí?“ zeptal se Gregor.

„Dolů,“ odpověděl Roland a ukázal bradou směrem k Dolnímu náměstí. „Ten dědek je trochu nahluchlej, tak nás možná ani neuslyší přicházet.“

Naproti obchodu se smíšeným zbožím bylo holičství. Majitel toho neměl zrovna dneska moc

na práci, a tak postával na ulici. Bylo mu dost divné, že se kolem od rána potloukají ouřadi a ke všemu jsou pohastrošeni ve starých zalátaných hadrech. Musel nutně zjistit co tady probíhá za manévry. Jen to domyslel, uviděl přicházet jednoho vrchnostenského úředníka. Křiknul na něho aby zašel na kus řeči. Právě byli v nejlepším když je uviděli: oba šli bezstarostným a loudavým krokem.

„To jsou oni,“ řekl holič, „a vypadá to, že mají namířeno támhle k dědovi do hokynářství.“

Gregor a Roland se rozhlédli. Holič s radním předstírali, že se spolu baví a zdánlivě jim nevěnovali pozornost. Z horního konce náměstí přijížděl povoz. Když kluci vstupovali do hokynářství, byli si jisti, že se jim to zase povede a nevěnovali pozornost tomu, co se děje za jejich zády. Povoz jim stejně zrovna zakryl výhled, protože se dostal mezi ně a oba muže. Ti toho využili a rozběhli se nepozorováni za nimi. Radní si ještě stačil všimnout, že od spodního konce náměstí přichází jeden z písařů a zamával na něho.

Roland s Gregorem vešli do obchodu. Starý hokynář vzadu zrovna něco přerovnával, ale zdálo se, že má oči i na opačné straně hlavy. Jakmile oba zlodějíčky zahlédl, začal nadávat, chytil to, co měl nějblíž po ruce, totiž násadu na lopatu a hnal se po

nich. Gregor kolem něho proklouznul, oběhl zezadu pult a chňapl po jednom z bochníků chleba ležícím ve velké proutěné ošatce. Roland se sehnul aby se vyhnul ráně, protože se ho hokynář právě snažil zasáhnout. Gregor už běžel ke dveřím, Roland se narovnal, využil momentu kdy se hokynář znovu rozpřahoval k dalšímu úderu, a následoval Gregora k východu. V tomto momentě vtrhli do obchodu radní s holičem. Radní chytil Rolanda, protože ten byl rychlejší než Gregor, kterému překážel bochník chleba. Chytil ho za ruce a zkroutil mu je za záda. Holič se snažil zachytit Gregora, ale ten byl mrštnější. Prosmýkl se kolem něho, obratně se vyhnul jeho rozmáchnutým rukám a domníval se, že se mu podaří utéct. Tentokrát se však ale poněkud přepočítal. Holiče se sice snadno zbavil, ale písař který právě doběhl, chytil Gregora za zbytek něčeho co kdysi bývalo límcem. Gregor sebou začal cukat a přitom upustil chleba. Ten se rozkutálel po prašné ulici. Gregor se za ním lítostivě díval jak postupně ztrácí na rychlosti, jak se zastavuje, a na konec sebou plácne na zem až se kolem něj zvirí prach.

„A máme je pacholky,“ radoval se holič. Roland a Gregor po sobě mrskli okem a jako na povel se začali se svými vězniteli prát. Kousali, škrábali,

ale nic jim to nebylo platné. Za jejich společného kvílení a zmítání byli dovedeni, nebo spíše dotaženi, do útulku. Žijí zde už šestým rokem a nikdy neprozradili jak se vlastně do ulic Starohradu dostali. Museli si to určitě pamatovat, protože už byli tenkrát poměrně velcí, ale své tajemství si nechali pro sebe. Dalo by se říct, že za celou třicetiletou existenci tohoto zařízení jsou tito dva nejnezvedenějšími chovanci. A to jich tudy prošla hezká řádka. Jsou jako siamská dvojčata - jeden bez druhého nedá ani ránu. Nikdo je zde nemá zrovna dvakrát v lásce, pouze slečna Suchar si je velmi oblíbila a momentálně slouží jako její prodloužená ruka.

Teď když už se na ně Jonathan díval, začali se řehtat na celé kolo a pitvořili se: „Ňu, ňu, ňu ty naše princátko, snad ještě nespinkáš?“ Gregor přiblížil louč až na několik centimetrů k Jonathanovu obličejí. Světlo ho oslňovalo a plamen pálil do tváře. Jonathan se začal vrtět a snažil se odsunout z dosahu žáru. Roland ho přitlačil k prýčně. Oba kluci se na sebe podívali a zase se začali chechtat. „Ale no tak pusinko, snad by ses nebál o ten svůj pokřivenej úsměv,“ šklebil se na něho Roland.

„My ti trochu pomůžeme,“ navázal Gregor. A každý z jedné strany chytil Jonathana za paži, zvedli